

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ГОТОВНОСТІ ДО СЛУЖБОВО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

В статті проаналізовано сутність формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу в системі військової освіти, а також різні підходи дослідників, щодо визначення феномену готовності. Розглянуті структурні елементи, складові та напрями формування готовності до діяльності.

Ключові слова: професійна готовність, підготовка, службово-педагогічна діяльність, педагогічні уміння, офіцер запасу.

Постановка проблеми. У зв'язку з подіями, які відбуваються на теренах нашої держави та з початком проведення антитерористичної операції суттєві зміни відбуваються в багатьох сферах життєдіяльності, особливо у сфері вищої освіти України. Вищі військові навчальні заклади звернули особливу увагу на підготовку офіцерів запасу, які є вкрай необхідними в умовах повернення до призову на строкову військову службу. У Збройних Сил України постала необхідність підготовки великої кількості кваліфікованих офіцерів запасу. Суспільство, в якому освічені офіцери Збройних Сил є справжнім капіталом і головним ресурсом у боротьбі за мир, висуває нові, притому жорсткі, вимоги до формування у них професійної готовності до службово-педагогічної діяльності.

Дослідження проблеми професійної готовності до службово-педагогічної діяльності поєднує в собі більш вузькі питання формування системи методів і цілей, наявність професійних знань, вмінь та навичок, безпосереднє включення особистості у службову діяльність, у процесі якої найбільш активно формуються інтереси та мотиви, нахили, спрямованість на педагогічну діяльність майбутніх офіцерів запасу. Завданням даного дослідження є окреслення професійно важливих факторів формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про широке висвітлення проблем педагогічної готовності у психології, педагогіці, філософії та соціології. Так, проблемами професійної готовності розглядається в дослідженнях таких науковців як О. Абдуліна, Б. Ананьєв, Л. Дементій, К. Дурай-Новакова, М. Дьяченко, І. Зимная, В. Ільїн, Л. Кандилович, Н. Кузьміна, Н. Майорова, С. Рабинович, С. Рубінштейн, В. Сластьонін, Д. Узнадзе, В. Ядов та ін., а становленням і розвитком готовності майбутніх офіцерів запасу до певного виду службової діяльності розглядалися у роботах І. Вужина, Н. Волкова, Т. Жаровцева, С. Литвиненко, С. Морозова та ін. [6].

Тема формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу як педагогічна проблема удосконалення педагогічної майстерності науково-педагогічного складу вищого військового навчального закладу залишається мало дослідженою на сьогоднішній день. Але

в умовах підвищеного ризику збереження цілісності і суверенності нашої держави ми повинні особливу увагу приділити підвищенню рівня фахової підготовленості майбутніх офіцерів запасу. Тому формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу постала як педагогічна проблема у нашому науковому дослідженні.

Метою статті є розкриття сутності формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності як педагогічна проблема розвитку фаховості майбутніх офіцерів запасу.

Виклад основного матеріалу. Процес формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу пов'язаний із початком у нашій державі часткової мобілізації та призову військовозобов'язаних до лав Збройних Сил України. Виникла потреба у великій кількості професійних військовослужбовців, зокрема – у офіцерах нижчої ланки управління (командири взводу, роти, тощо.).

На основі теоретико-методологічного аналізу проблеми дослідження та узагальнення його результатів нами встановлено, що педагоги у своїх наукових розвідках орієнтуються на встановлення характеру зв'язків і залежностей між станом готовності до педагогічної діяльності, а також виявленні умов, дидактичних засобів, які б допомогли у процесі становлення і розвитку службово-педагогічній діяльності в майбутньому.

Готовність як самостійне психічне явище розглядали такі науковці як М. Д'яченко і Л. Кандибович, які вивчали готовність як вибірково та прогнозовану активність особистості на етапі її підготовки до певної діяльності. Вони наголошували, що цей стан виникає з моменту визначення людиною цілі діяльності на основі усвідомлених потреб і мотивів [2].

Так, М. Д'яченко та Л. Кандибович, розглядаючи готовність як складне психологічне утворення, виділяють такі її структурні компоненти:

мотиваційний (позитивне ставлення до професії, інтерес до неї та інші стійкі мотиви);

орієнтаційний (знання й уявлення про особливості та умови професійної діяльності, її вимоги до особистості);

операційний (володіння засобами та прийомами професійної діяльності, необхідними знаннями, навичками, вміннями, високий рівень розумової діяльності і т.ін.);

вольовий (самоконтроль, вміння до управління діями, з яких складається виконання робочих обов'язків);

оцінювальний (самооцінка власної професійної підготовки та відповідність між процесом розв'язання професійних завдань та оптимальними педагогічними зразками).

Д. Узнадзе розглядає готовність як настанову, як психічний стан суб'єкта направлений на виконання певної дії, обумовленої необхідністю задоволення наявної потреби і характеризується поведінкою особистості [6]. Готовність майбутніх офіцерів запасу до службово-педагогічної діяльності є складним особистісним системним утворенням, до складу якого входять багато компонентів: переконання, погляди, мотиви, почуття, особистісні, професійні,

вольові та інтелектуальні якості тощо. Ці компоненти в своїй сукупності обумовлюють успішне виконання конкретної службово-педагогічної діяльності.

Різні трактування поняття готовності обумовлені специфікою її предметного змісту в тому чи іншому випадку, теоретичними підходами дослідників та вибором певного аспекту даного явища (психологічного або фізіологічного). Більшістю науковців готовність до професійної діяльності розглядається як активний стан особистості, що спонукає до дії; як наслідок діяльності; як настанова на виконання професійних задач, як передумова до цілеспрямованої діяльності, її регуляції, ефективності; як форма діяльності суб'єкта, яка входить в загальний потік його умов [5].

Важливою умовою формування готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу є мотиваційна складова. Формування мотивів до діяльності – одна із головних умов реалізації навчально-виховного процесу, що сприяє розвитку інтелекту та удосконаленню особистості в цілому. Наявність відповідних якостей, і, в першу чергу, схильностей та здібностей майбутнього офіцера запасу формують його готовність до службово-педагогічної діяльності. Готовність до діяльності розвивається на основі засвоєння загальних та професійних знань, формування вмінь та навичок, удосконалення сформованих професійно важливих якостей особистості.

В системі військової освіти важливою складовою підготовки фахівців є формування професійної готовності, орієнтація на педагогічну та психологічну діяльність в системі професійної підготовки. Існує декілька напрямів за якими проводиться така підготовка.

Одним із них є ознайомлення з характером і різноманіттям діяльності, які у майбутньому будуть виконувати офіцери Збройних сил України. Це завдання вирішується у процесі навчання за програмою офіцерів запасу під час занять за їх майбутньою військово-обліковою спеціальністю.

Другим напрямом професійної орієнтації студентів на майбутню військово-професійну діяльність є показ привабливості їх майбутньої діяльності (соціальний захист, високе значення у суспільстві). Коли студент особисто переконується в тому, на скільки на сьогоднішній день є важливою військова професія, він сам зможе зробити вірний вибір у майбутньому.

Третім напрямом професійної направленості є створення умов для оволодіння майбутніми офіцерами запасу потрібними педагогічними навичками. На заняттях з «Методики роботи з гуманітарних питань» майбутні командири взводів отримують максимально необхідні знання для майбутньої службово-педагогічної діяльності.

Ці три важливі напрями роботи допомагають майбутнім офіцерам запасу оволодіти навиками майбутньою військовою спеціальністю та набути педагогічні навички для майбутньої службово-педагогічної діяльності. Якщо у на кафедрі підготовки офіцерів запасу вміло організувати вище перелічені напрями роботи у системі підготовки, то це створить хороші педагогічні передумови для формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності. Є багато перешкод у процесі досягнення цієї мети: не звертається достатня увага на стимулювання студентів до додаткової самостійної психолого-педагогічної підготовки.

В умовах реформування та розширення Збройних Сил України, переходу суспільства з мирного ладу у стан постійної готовності мобілізації всіх сил і ресурсів держави, важливу роль відіграють педагоги, роботу яких в цих умовах важко переоцінити. Багато в чому від педагога залежить освіта нації, її культурний розвиток та вибір напрямку подальшого розвитку суспільства. Будь-яка професійна діяльність вимагає від людини відповідних нахилів, необхідних фізичних і психічних даних, а також відповідного особистісного розвитку. Тому, не меншою мірою є важливою професійна придатність майбутнього офіцера запасу до службово-педагогічної діяльності.

Професійна придатність – це необхідний комплекс здібностей: фізичних, нервово-психічних і моральних якостей, схильність до роботи, наявність певних природних даних і моральних якостей, які потрібні для оволодіння певними діловими функціями та успішної діяльності в тій чи іншій сфері життєдіяльності або духовного життя. Тому її не можна зводити лише до суми знань, умінь і практичної вправності, які здобувають під час професійного навчання. Професійна придатність майбутнього офіцера запасу до службово-педагогічної діяльності пов'язана з наявністю у нього фізичного та психічного здоров'я, хороших мовних даних, врівноваженості нервової системи, здатності витримувати впливу сильних подразників, проявляти витримку, тощо. До числа особистісних якостей, що характеризують придатність до службово-педагогічної діяльності також належать: схильність до роботи з особовим складом, комунікабельність (прагнення і вміння спілкуватися з іншими людьми, вміння переконувати, підкоряти їх волю, тощо), тактовність, спостережливість, розвинену уяву, організаторські здібності, висока вимогливість до себе.

Сьогодні, на перший план виступає необхідність підготовки професійно підготовлених офіцерів Збройних Сил України, здатних до швидкої адаптації в умовах ведення антитерористичної операції, стрімкого оновлення військового озброєння і техніки, технології, удосконалення системи управління у військових частинах, а також стратегічною тенденцією розвитку освіти є її фундаментальність, яка базується на сучасних наукових досягненнях і новітніх педагогічних технологіях.

Найважливішою тенденцією і водночас філософсько-методологічним принципом її розвитку є гуманізація. Під гуманізацією освіти розуміється відображення в освітньому процесі тенденцій гуманізації сучасного суспільства, коли людська особистість визначається найвищою цінністю, а ствердження блага людини є найважливішим критерієм суспільних відносин. Вона полягає в рішучому повороті освітнього закладу до особистості курсанта, забезпеченні максимально сприятливих умов для виявлення і розвитку задатків і здібностей на основі поваги і довіри до нього, прийняття його особистісних цілей і запитів.

Отже, визначальною особливістю сучасної професійної підготовки офіцерів ВПС повинна бути її універсальність у тому сенсі, що її зміст обумовлений не тільки видом діяльності, до якого ведеться підготовка, а й також має виходити із потреб універсального розвитку фахівця в руслі загальнолюдської культури.

Орієнтованість науково-педагогічних працівників на особистість студента потребує нових підходів до його підготовки в сучасних умовах ведення антитерористичної операції, засади організації і змісту підготовки, посилення функціональності змісту навчання; варіативність і різноплановість технологій професійної підготовки, її різноманітність; з максимальним врахуванням особливостей мотиваційних, пізнавальних, емоційних і волевових процесів, які проходять у суспільстві та серед молоді; цілісне психолого-дидактичне проектування навчального процесу; моделювання освітніх середовищ, їх організаційних, методичних і змістовних компонентів [4].

Важливим фактором формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу повинна бути її продуктивність. І.А. Зязюн виділяє два основних принципи розробки, організації та реалізації продуктивної професійної підготовки:

– особистість здатна до продуктивного учіння там і тоді, де й коли їй надана можливість творчого самовдосконалення, в процесі якого вибудовується досвід досягнень (поступу), здійснюється осмислення досягнутого результату, самостійно вибираються нові задачі і цілі;

– учіння продуктивне лише тоді, коли наявний взаємозв'язок між його змістом і способами його реалізації, з одного боку, і смислами та цілями особистості, з іншого [3].

Недосвідченість студентів призводить до нерозуміння необхідності педагогічної підготовки для майбутньої службової діяльності. Тому важливим є допомога кураторів та педагогів у правильному направленні їх потенціалу під час навчання на кафедрі підготовки офіцерів запасу. Власним прикладом та якісним проведенням занять офіцери та викладачі формують готовність до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу.

Переважання тієї чи іншої функції в діяльності педагога вказує на те, що активність студентів має певний вид, оскільки реалізується певний метод навчання. Оригінальна концепція діяльності педагога розроблена в роботах А. Маркової. У структурі праці педагога вона виділяє наступні складові: 1) професійні, психологічні та педагогічні знання; 2) професійні педагогічні вміння; 3) професійні психологічні позиції і установки вчителя; 4) особистісні особливості, що забезпечують оволодіння професійними знаннями й вміннями. В рамках концепції А. К. Маркова виявляє і описує десять груп педагогічних умінь:

Перша група включає в себе наступний ряд педагогічних умінь. Педагог повинен вміти: побачити в педагогічній ситуації проблему і сформулювати її у вигляді педагогічних завдань, при постановці педагогічного завдання орієнтуватися на того, хто навчається як на активного учасника навчально-виховного процесу; вивчати і перетворювати педагогічну ситуацію; конкретизувати педагогічні завдання, приймати оптимальне рішення в будь-якій ситуації, передбачати близькі та віддалені результати вирішення подібних завдань.

Другу групу педагогічних умінь становлять: робота зі змістом навчального матеріалу; здатність до педагогічного тлумачення інформації; формування у тих, хто навчається навчальних і соціальних умінь і навичок, здійснення

міжпредметних зв'язків; вивчення стану психічних функцій студентів, облік їх навчальних можливостей, передбачення типових труднощів; вміння виходити з мотивації студентів при плануванні та організації навчально-виховного процесу; вміння використовувати поєднання форм навчання і виховання, враховувати витрату сил і часу студентів та викладача.

Третя група педагогічних умінь відноситься до області психолого-педагогічних знань та їх практичного застосування. Викладачеві слід: співвідносити труднощі студентів з недоліками в своїй роботі; вміти створювати плани розвитку своєї педагогічної діяльності.

Четверта група умінь - це прийоми, що дозволяють поставити різноманітні комунікативні завдання, з яких найголовніші - створення умов психологічної безпеки в спілкуванні і реалізація внутрішніх резервів партнера зі спілкування.

П'ята група умінь включає в себе прийоми, що сприяють досягненню високого рівня спілкування. До них відносяться: вміння зрозуміти позицію іншого в спілкуванні, проявити інтерес до його особистості, орієнтація на розвиток особистості студента; здатність тлумачити і читати його внутрішній стан за поведінкою, володіння засобами невербального спілкування (міміка, жести); вміння прийняти точку зору студента і створити атмосферу довіри в спілкуванні з іншою людиною (студент повинен відчувати себе унікальною повноцінною особистістю); володіння прийомами риторики; використання організаційних впливів у порівнянні з оцінюючими і особливо дисциплінарними; переважання демократичного стилю в процесі викладання, вміння з гумором поставитися до окремих аспектів педагогічної ситуації.

Шоста група умінь. Це вміння утримувати стійку професійну позицію педагога, який розуміє значущість своєї професії, тобто реалізація та розвиток педагогічних здібностей; вміння керувати своїм емоційним станом, надаючи йому конструктивний, а не руйнівний характер; усвідомлення власних позитивних можливостей і можливостей студентів, що сприяє зміцненню своєї позитивної Я-концепції.

Сьома група умінь - це усвідомлення перспективи власного професійного розвитку, визначення індивідуального стилю, максимальне використання природних інтелектуальних даних.

Восьма група умінь є визначення характеристик знань, отриманих студентами в період навчального року; вміння визначати стан діяльності, умінь і навичок, видів самоконтролю та самооцінки в навчальній діяльності на початку і в кінці семестру; вміння виявити окремі показники навченості; вміння стимулювати готовність до самонавчання і безперервної освіти.

Дев'ята група умінь - це оцінювання викладачем вихованості студентів; вміння розпізнавати з їх поведінки узгодженість моральних норм і переконань; здатність викладача побачити особистість студента загалом, взаємозв'язок його думок і вчинків, вміння створювати умови для стимуляції малорозвинених рис особистості.

Десята група умінь пов'язана з інтегральною, невід'ємною здатністю викладача оцінити свою працю загалом. Йдеться про вміння побачити причинно-наслідкові зв'язки між його завданнями, цілями, способами, засобами, умовами, результатами. Педагогу необхідно переходити від оцінки

окремих педагогічних умінь до оцінки свого професіоналізму, результативності своєї діяльності.

Слід звернути увагу на те, що четверта і п'ята група умінь входять в сферу проблематики педагогічного спілкування. Шоста і сьома групи пов'язані з проблематикою соціально-педагогічної психології особистості. Друга, дев'ята і десята групи умінь пов'язані з педагогічною сферою, дев'ята і десята групи умінь пов'язані зі сферою соціальної перцепції, соціально-педагогічного сприйняття або, точніше, з соціально-когнітивною (соціально-пізнавальною) педагогічною психологією. Десята група умінь співвідноситься в основному з проблематикою самопізнання, саморефлексії в особистості та діяльності викладача, яка, безпосередньо пов'язана з питаннями пізнання педагогом особистості студента [1].

Досвід підготовки офіцерів запасу показує, що інноваційні технології навчання дозволяють успішно розв'язувати завдання військово-професійної освіти. Професійна готовність майбутнього офіцера запасу до службово-педагогічної діяльності є складним професійним утворенням, яке формується в процесі навчання, яке залежить від професійних, особистісних, інтелектуальних, індивідуально-психічних якостей.

Отже, під готовністю ми розуміємо цілеспрямований прояв особистості, що включає її переконання, погляди, стосунки, мотиви, почуття, вольові та інтелектуальні якості, знання, навички, уміння, настанови. Виходячи з цього, ми приходимо до висновку, що формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу залежить від адекватності та ефективності обраних засад організації навчально-виховного процесу на кафедрі підготовки офіцерів запасу. При цьому дуже важливого значення набуває готовність до професійної діяльності.

Висновки і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Узагальнюючи вище викладені погляди дослідників стосовно визначення сутності та структури готовності до службово-педагогічної діяльності, вважаємо, що всі вони взаємодоповнюють одне одного, розкривають багатогранність та складність феномену готовності, розширюють і поглиблюють наші уявлення про нього. Крім того, вважаємо, що розглядаючи суть службово-педагогічної діяльності необхідно враховувати універсальні компоненти готовності до будь-якої діяльності та специфіку конкретної діяльності майбутніх офіцерів запасу, а також завдання які стоять перед фахівцями в умовах службової діяльності.

Отже, на нашу думку професійна готовність майбутніх офіцерів запасу до службово-педагогічної діяльності - це цілісне особистісне утворення, інтегративна якість особистості, яка проявляється у формах активності та комплексно відображає сукупність особистісних та професійних якостей, необхідних для успішної професійної діяльності й дозволяє виконувати відповідні типові завдання службово-педагогічної діяльності.

На підставі визначених науковцями компонентів готовності до службово-педагогічної діяльності та врахувавши специфіку діяльності майбутніх офіцерів запасу ми приймаємо трикомпонентну модель готовності службово-педагогічної діяльності, яка включає наступні компоненти: мотиваційний -

відображає зацікавленість пізнавальною діяльністю, професією, військовою службою; когнітивний - виявляє сформованість умінь, навичок та знань необхідних майбутньому офіцеру запасу для розв'язання фахових задач, відповідно до вимог, які на даному етапі розвитку і становлення нашої країни, які стоять перед військовослужбовцями Збройних Сил України; інформаційний - відображає сформованість знань, умінь і навичок пов'язаних із використанням комп'ютерної техніки і технологій для реалізації когнітивного компоненту.

Таким чином, проаналізувавши сутність поняття “професійної готовності до службово-педагогічної діяльності”, а також різні підходи дослідників, щодо визначення феномену готовності ми вважаємо, що:

- готовність людини до діяльності є складним багаторівневим утворенням, яке виявляється у мірі відповідності особистості вимогам до певної діяльності;

- наявність готовності до діяльності є обов'язковою передумовою здійснення самої діяльності;

- проблема готовності до діяльності не обмежується рамками теорії, а має визначене практичне значення;

- взаємозв'язок психологічних та педагогічних підходів для визначення готовності особистості до діяльності дає підстави вважати її психолого-педагогічною проблемою.

Враховуючи кардинальні зміни, які відбуваються в Україні ми розуміємо, що зміни є необхідними і у навчальному процесі вищих військових навчальних закладів.

Подальші наукові розвідки у цьому напрямку спрямовуватимемо на поглиблення теоретичного обґрунтування та розробку моделі педагогічної технології формування професійної готовності до службово-педагогічної діяльності майбутніх офіцерів запасу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бордовская Н. В., Реан А. А. Педагогика. Учебник для вузов / Н. В. Бордовская. - СПб. : Издательство “Питер”, 2000. - 304 с.

2. Дьяченко М. И., Кандыбович Л. А. Психологические проблемы готовности к деятельности. / М. И. Дьяченко, А. А. Реан. – Мн. : Изд-во БГУ, 1976. – 176 с.

3. Зязюн І. А., Сагач Г. М. Краса педагогічної дії: Навчальний посібник для вчителів, аспірантів, студентів середніх та вищих навчальних закладів. – К., 1997. – 302 с.

4. Керницький О. М. Особливості формування психологічної готовності курсантів-льотчиків до льотної діяльності / О. М. Керницький // Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти: Зб. наук. пр. – Х. : НТУ “ХПІ”, 2004. – Вип. 3(7). – С. 296-302.

5. Поплавська О. А. Готовність майбутніх економістів до професійної діяльності як педагогічна проблема питання сучасної науки і освіти (18-20.07.2013) [Електронний ресурс] / Поплавська О. А. – Режим доступу : <http://int-konf.org/konf072013/406-poplavska-o-a-gotovnst-maybutnh-ekonomstv-do-profesyynoyi-dyalnost-yak-pedagogchna-problema.html> (дата перегляду: 15.04.2015).

6. Федак Г. О., Одерев А. М. Удосконалення педагогічної майстерності науково-педагогічного командно-виховного складу ВВНЗ / Г. О. Федак, А. М. Одерев. – К. : Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2015. – Випуск ЗК1 (56) 15. – 407 с.

Г.А. Федак, младший научный сотрудник
НИЛ (стандартизации подготовки войск)
НИО (подготовки войск) НЦ Сухопутных войск
Академии сухопутных войск

ФОРМИРОВАНИЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ГОТОВНОСТИ К СЛУЖЕБНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ БУДУЩИХ ОФИЦЕРОВ ЗАПАСА КАК ПЕДАГОГИЧЕСКАЯ ПРОБЛЕМА

В статье проанализированы сущность формирования профессиональной готовности к служебно-педагогической деятельности будущих офицеров запаса в системе военного образования, а также различные подходы исследователей, по определению феномена готовности. Рассмотрены структурные элементы, составляющие и направления формирования готовности к деятельности.

Ключевые слова: профессиональная готовность, подготовка, служебно-педагогическая деятельность, педагогические умения, офицер запаса.

G.A Fedak, junior researcher
RL (standardization of training troops)
NIO (training troops) SC Land Forces
Army Academy

FORMATION PROFESSIONAL READINESS TO SERVICE AND EDUCATIONAL ACTIVITIES OF FUTURE RESERVE OFFICERS AS A PEDAGOGICAL PROBLEM

In the article the essence of formation of professional readiness to service and educational activities for future reserve officers in the military education system, and various approaches researchers to determine the readiness of the phenomenon. We have considered structural elements, components and directions of forming preparedness activities.

Based on the determined scientists components preparedness service and educational activities and taking into account the specifics of future reserve officers we accept three-component model of readiness officer educational activities, which includes the following components: the motivational - interest in cognitive activity; the cognitive - reveals formation abilities, skills and knowledge necessary to future reserve officers to solve professional problems; informational - displays the formation of knowledge and skills related to the use of computer technology.

Key words: professional readiness, training, service and educational activities, pedagogical skills, a reserve officer.